

Speciaal Rechercheur Chau  
Moord in het Resort



# Speciaal Rechercheur Chau

## Moord in het Resort

Auteur: Kees van der Wal  
Omslag ontwerp: Kim Khanh

Politie roman

Fictie

Boek 3

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, gedistribueerd of verzonden in welke vorm of op welke manier dan ook, inclusief fotokopiëren, opnemen of andere elektronische of mechanische methoden, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in het geval van korte citaten. in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële toepassingen die zijn toegestaan door de auteursrechtwetgeving.

Copyright © 2023 Walkees



# Proloog

**H** *et derde boek in de serie over Speciaal*

*Rechercheur Chau. In deze editie gaan rechercheur Chau, haar familie en haar baas, hoofdinspecteur Sam De Bruin en zijn verloofde Sophie op vakantie.*

De reis is een beloning van het dorp en de provinciale politie voor hun voortreffelijke werk bij het oplossen van de moord op de eigenaar van het dorpscafé en zijn zus. De vakantie resulteert al op de eerste dag van de vakantie in een nieuw moordonderzoek.

Het verhaal zal ervoor zorgen dat de lezer voortdurend van vermeende moordenaar verandert, want in dit geval zijn er weer veel verdachten en veel opeenvolgende aanwijzingen.

Speciaal Rechercheur Chau en haar hond Meow. Je houdt meer van ze, met elke pagina die je leest.



# 1.

**C**hou,” riep haar moeder, onder aan de trap. *“Schiet op, iedereen wacht op je!” “Zoals gewoonlijk,” riep Minh, Chau's jongere broertje, terwijl hij in de deur stond, klaar om in de auto te stappen.*

“Minh, stap in de auto,” zei zijn vader, ook een beetje geïrriteerd, want iedereen was klaar om te vertrekken, behalve Chau. Dit was een gebruikelijk ritueel, telkens wanneer het gezin zich klaarmaakte om op reis te gaan of ergens heen te gaan. Chau had altijd de meeste tijd nodig om zich voor te bereiden omdat ze er altijd perfect uit wilde zien wanneer ze uitging.

Vandaag wachtten niet alleen de gezinsleden, want vandaag is de dag van hun vakantie, samen met rechercheur hoofdinspecteur Sam de Bruin en zijn verloofde Sophie. Ze kregen deze vakantie, tien dagen in een bekend kuuroord nabij Noordwijk, als beloning voor het oplossen van twee moorden en een ontvoering, een paar maanden geleden in hun stadse dorpje Voorburg. De beloning werd hen toegekend door de commissaris van de provinciale politie en de burgemeester van Voorburg. De twee gezinnen kozen de kerstvakantie van de kinderen als de tijd om te gaan en omdat de vader van speciaal rechercheur Chau een auto met zeven zitplaatsen reed, hadden ze besloten om in de auto van het gezin te gaan. Sam de Bruin, de hoofdinspecteur, zat al op de passagiersstoel en Sophie, zijn verloofde, wachtte op de stoel achter hem. Minh klom ook naar binnen, en ging naast Sophie voor het raam zitten. Hij wist dat zijn moeder snel zou komen en tussenin zou gaan zitten. Chau zou, zoals gewoonlijk, de achterste rij voor zichzelf en haar hond, Meow, innemen. Eindelijk zagen de wachtende mensen weer beweging bij de deur.

De moeder kwam het huis uit met Meow, en nadat ze nog een keer naar Chau had geroepen, stapte de speciaal rechercheur eindelijk ook het huis uit. Het wachten werd verklaard door haar perfecte uiterlijk. Hoe kan iemand boos worden of geïrriteerd blijven bij de aanblik van zo'n prachtig uitzierend meisje?

Toen iedereen zat, hond achterin met Chau, weerhield Sophie de vader ervan weg te rijden omdat ze iedereen iets te zeggen had.

“Nogmaals, een heel goede morgen voor iedereen. Wat is het fijn om met jullie op vakantie te gaan. Sam en Chau, speciale dank aan jullie beiden, want het is jullie harde werk dat ons allemaal deze mooie beloning heeft opgeleverd. Nu zou ik één ding willen zeggen. Laten we genieten en niet praten over moorden of politierangen totdat we weer thuis zijn.” Iedereen lachte en begreep de boodschap. En toen waren ze onderweg.

Slechts een half uur nadat ze het huis hadden verlaten bereikten ze het resort. Al van buiten zag het er indrukwekkend en zeer luxe uit. Toen ze bij de receptie stopten, kwam een man in uniform naar hen toe en vroeg om de sleutels van de auto.

“Ik zal de auto een veilige parkeerplaats geven meneer, en ik zal al uw bagage naar uw bungalow laten brengen. U gaat gewoon naar het kantoor om in te checken. Ik zal van hen de informatie krijgen die ik nodig heb. Slechts één is voldoende om in te checken, de rest kan plaats nemen in het restaurant aan de linkerkant, waar u een welkomstdrankje wacht van het resort. De vader en Sam besloten samen naar het kantoor te gaan en de dames en Minh, met Meow aan de lijn, gingen het restaurant binnen.

Toen ze het kantoor binnenstapten zagen de mannen een brede balie waar twee mooie jonge dames als receptioniste dienst deden. De ruimte zelf had uit een film scène kunnen komen. Het was allemaal luxe en het gaf het gevoel in de kerstperiode de tuin van Eden binnen te stappen.



Eén van de dames begroette de mannen en toonde meteen de klasse van het resort en het personeel. Ze had al geraden wie ze waren en ze leek ook te weten wat ze waren.

"Goedemorgen heren. Het is een hele eer voor ons resort om u de komende tien dagen als onze vooraanstaande gasten te mogen dienen. Ik ben Diana en ik zal uw persoonlijke gids zijn tijdens uw verblijf. We zullen ervoor zorgen dat uw verblijf uw beste vakantie ooit wordt, althans dat zal ons belangrijkste doel zijn. Wij hebben alles al voor u voorbereid. U logeert in onze VIP bungalow, welke aan de zuidkant van het meer is gelegen. De bungalow heeft drie slaapkamers en twee badkamers. Er is ook een kleine keuken met alles wat u nodig heeft en er is een kleine bar in de woonkamer die we al hebben gevuld met drankjes en snacks. Buiten is er een fijn terras, alleen voor u allen, aan de oever van het meer en er is zelfs een aanlegsteiger aan het water waar u uw eigen boot voor dit verblijf kunt vinden. Ik zal de piccolo bellen om u naar uw bungalow te begeleiden als u klaar bent. U kunt eerst met uw gezin in het restaurant gaan en genieten van een lekker welkomstdrankje naar keuze, van het resort. Dat klinkt misschien wat overdreven, want tijdens het verblijf hoeft u nergens voor te betalen, het hele verblijf is all-in, en u kunt eten en drinken wat u wilt en gebruik maken van alle faciliteiten die we in het resort te bieden hebben. In uw bungalow vindt u alle gedocumenteerde informatie die u nodig heeft. Ik wens u een zeer aangenaam en onvergetelijk verblijf in ons resort en ik zal tijdens uw verblijf regelmatig contact met u opnemen om te kijken of we iets voor u kunnen betekenen.

Het is nu half tien. Laten we zeggen, ik kom om elf uur naar uw bungalow en dan kunnen we uitgebreid praten over wat wij u te bieden hebben, en ik zal daar al uw vragen beantwoorden. Is dat oké heren?" Sam was de eerste die antwoord gaf.

"Dat klinkt mij allemaal geweldig in de oren Diana. Heel erg bedankt voor het warme welkom. Eén opmerking. Alsjeblieft, tutoyeer ons. We zijn op vakantie en daar is hopelijk niets formeels aan.

We zien je graag weer, over ongeveer anderhalf uur.” Toen namen de mannen afscheid en liepen in de richting van het restaurant.

Bij binnenkomst werden ze meteen verwelkomd door een gastvrouw, die ook leek te weten wie ze waren. Sam dacht dat hij moest uitzoeken hoe ze dat deden.

"Goedemorgen heren. Welkom. Ik ben Sasha, uw gastvrouw in dit restaurant. Uw familie en vrienden wachten op u. Ik breng u naar uw tafel. De mannen volgden de gastvrouw en onderweg vroeg Sam ook haar hen te tutoyeren en het vooral door te vertellen aan het overige personeel. Ze zagen dat ook het restaurant alleen klasse en luxe uitstraalde en in de verre hoek voor de glazen wand aan de oever van het meer al een enorme kerstboom had staan. Zodra ze de tafel bereikten, waar de anderen al van een drankje en allerlei hapjes genoten, gingen ze bij hen zitten en nadat de gastvrouw hun bestelling had opgenomen was het Chau die meteen begon te praten. "Pap, baas, het is..."

"Stop Chau," onderbrak Sophie met een glimlach. "Hier en tijdens deze vakantie noem je niemand baas, oké? Sam reageerde.

"Ja Chau, ik weet dat dit moeilijk voor je zal zijn, maar weet je wat? Laat ons gewoon doen wat we een keer deden in 'VIP', het restaurant in Den Haag. Noem me maar oom Sam, en Sophie gewoon Sophie, ha-ha." Iedereen lachte en Chau ging gewoon door.

"Pap, oom Sam, zien jullie hoe onrustig Meow is? Normaal is hij heel stil op een vreemde locatie, maar nu wil hij me constant hier vandaan trekken. Haar vader nam de riem over.

"Misschien moet hij naar buiten? Ik zal kijken waar hij heen wil. De vader stond op en Meow trok hem meteen mee in de richting van de uitgang aan de oever van het meer. Vanaf de tafel hadden ze een prachtig uitzicht over het meer, maar op dat moment trok Meow, de hond, ieders aandacht.

De vader liep met de hond naar buiten, maar die bleef trekken, en wilde duidelijk in de richting van de waterkant.

Chau, haar moeder, Minh, Sam en Sophie volgden de twee met hun ogen, en toen ze zagen dat de vader en de hond de waterkant bereikten, zagen ze hem plotseling stoppen, vooroverbuigen, en dan weer rechtop staan en weer in hun richting draaien.

Hij rende nu bijna, en hij was het die de hond nu met zich mee moest trekken. Terug aan de tafel gaf hij de riem terug aan Chau.

“Chau, zorg jij weer voor Meow en laat hem niet ontsnappen. Ik moet even met Sam praten. Sam, kun je me volgen alsjeblieft?” En toen vertrok hij weer, met Sam, in de richting van waar hij zojuist vandaan was gekomen. Aan tafel keek iedereen heel nieuwsgierig en verrast toe. Terwijl de mannen weer naar de waterkant liepen, begon de vader te praten.

“Het spijt me heel erg Sam, maar ik vrees dat Sophie's plan niet gaat werken. Aan de waterkant vond ik, of Meow vond, een dood lichaam. Het is een jonge vrouw en ik weet dat ze dood is, want ik heb haar pols gecontroleerd. Ik denk dat ze is vermoord.”

Tegen die tijd bereikten ze de plaats met het lichaam. Sam keek snel om zich heen en wendde zich toen tot zijn vriend.

“Het spijt me, maar je kunt maar beter teruggaan naar je vrouw en Sophie en de kinderen. Ik moet mijn mensen en de lijkschouwer bellen. Aangezien ik de eerste ter plaatse ben en de leidende rechercheur van het district, buiten de stad Den Haag, zal dit ons geval zijn. Probeer alles zo normaal mogelijk te houden, als dat ooit mogelijk is. Ik kom zo snel mogelijk naar jullie toe.

Kun je Chau vragen mij op mijn mobiel te bellen? Ik moet haar vragen iets voor me te doen.”

“Oké Sam, geen zorgen, dit is gewoon pech, vreselijke pech. Ik ga het meteen aan Chau vertellen.” Toen verliet hij het toneel en Sam belde zijn mensen en de dokter. Niet lang daarna ging zijn telefoon en hoorde hij Chau aan de andere kant.

“SR, het spijt me, maar het is weer rangen en standen, én politiewerk, zoals je inmiddels wel begrepen zult hebben. Probeer alsjeblieft eerst de leidende persoon van het restaurant te vinden en dan misschien een manager van het resort. Ze moeten de uitgangen naar het terras, voor het restaurant en naar het meer sluiten. Als onze mensen hier zijn nemen ze het van je over, maar nu moeten we ervoor zorgen dat deze plek veilig is. Het antwoord van Chau was kort en bondig.

"Ja baas."

Het volgende half uur onderzocht De Bruin zorgvuldig het gebied rond het lichaam. Hij wist al, door alleen te kijken, dat de vrouw was gewurgd en dat de dader een riem of ander soort accessoire had gebruikt om zijn of haar misdaad te plegen. De vrouw, ergens tussen de vijftientig en vijfendertig jaar oud, droeg sportieve kleding maar vreemd genoeg had ze geen schoenen aan. De Bruin keek rond, maar vond nergens schoenen. Wat hij wel vond was een aansteker, een zippo, dus hij bewaarde die in een bewijszak.

Toen kwam Chau naar hem toe en vertelde hem dat ze al om hulp had gevraagd van het bureau in Voorburg, die een paar agenten hadden gestuurd om de wegen naar het meer te beveiligen, daarvoor was zelfs versterking aangevraagd bij het hoofdbureau in Den Haag, omdat er vanwege de nabijheid van het strand, al aardig wat verkeer op de wegen was, met ook de gebruikelijke ochtendwandelaars. Ze vertelde ook dat inspecteur Jack Dullens nog maar tien minuten verwijderd was, samen met sergeanten Jim en Susan.

“Ik heb ook afgesproken, met Sasha van het restaurant, dat één van de ruimten van het restaurant voor ons beschikbaar is baas. Het is eigenlijk een klein gebouw wat ooit dienst deed als back-up ruimte voor het restaurant, maar wat nu vrijwel leeg staat, behalve dan wat meubilair. Het is gelegen tussen het restaurant en de poort, en lijkt mij daarom perfect voor ons. We kunnen het gebruiken als commandopost en briefingruimte.”

“Slim bedacht SR, geweldig,” reageerde De Bruin. Hij gaf Chau de bewijszak met de aansteker. “Hier Chau. Zorg jij voor het verzamelen van al het bewijs dat we vinden, zodat we het allemaal aan de forensische collega’s kunnen geven vóórdat ze weer vertrekken, voor onderzoek in het lab. Hoe gaat het met je familie en Sophie? Zijn ze ok?”

“Ja baas. Ik heb ze verteld dat ze het zich gewoon comfortabel moeten maken in de bungalow en doen wat ze leuk vinden. Mijn vader vertelde me dat ze begrepen dat we een tijdje bezig zullen zijn en vertelde mij ook dat hij ze ergens mee naartoe zou nemen voor de lunch, dus we hebben onze handen vrij.” De Bruin glimlachte.

“Je hebt geluk dat je zo'n familie hebt SR, en ik heb het geluk dat Sophie onze verantwoordelijkheden volledig begrijpt, zonder klachten.” Op dat moment kwam ook dokter De Graaf ter plaatse en liep direct naar het slachtoffer om het vooronderzoek te doen. Toen arriveerden de rechercheurs ter plaatse, en het was Jack die de eerste opmerking maakte.

“Goed begin van je vakantie baas?” De Bruin reageerde niet, maar kwam meteen op hen af.

“Daar zijn jullie allemaal. Kom, laten we naar ons tijdelijk bureau gaan wat SR Chau voor ons heeft geregeld. Ik heb het vooronderzoek al gedaan, zodat we de dokter zijn werk kunnen laten doen en later terugkomen.”

Alles was al perfect voorbereid. De kamer zag eruit als een luxe versie van hun eigen briefingkamer. Een groot publicatiebord met een kleine tafel ervoor, achter in de kamer, en twee rijen stoelen ervoor.

Toen keek De Bruin met verrukking naar het tafeltje. Er stond koffie en thee, maar hij wist ook dat ze daar nu helaas geen tijd voor zouden hebben. Susan, Jack, Jim en Peter (die ook net waren aangekomen) namen plaats op de stoelen. Chau was al bezig met het aanpassen van het bord en De Bruin nam ernaast plaats.

“Oké, het is al de vierde moord dit jaar, waar we mee te maken hebben, terwijl we in de jaren daarvoor helemaal geen moorden hebben gehad. Gelukkig is het nu niet één van onze dorpelingen, maar toch is het onze verantwoordelijkheid om ook deze moord op te lossen, met dezelfde inzet en motivatie. Ik heb daarvoor inmiddels de opdracht al gekregen. Ik heb de plaats delict al rondgekeken en niet veel gevonden, maar toch zijn er al een aantal dingen om op te noemen. Allereerst. We hebben de naam van het slachtoffer nog niet. Alles wat ik je kan vertellen is dat het een jonge vrouw is, tussen vijftwintig en vijfendertig jaar oud, sportief gekleed in vrij nieuwe kleren, maar zonder schoenen, sokken of andere kousen. Ik heb niets bij haar gevonden, maar aangezien ik voorzichtig moest zijn hoop ik dat de dokter nog met iets komt. Zo niet, dan moeten we een foto gebruiken en rondvragen. Voor zover ik kon zien is het slachtoffer gewurgd, mogelijk met een riem, of iets dergelijks. Ik vond wel een sigarettenaansteker bij het lichaam, die eruitziet alsof hij van een man is. Het zou ook een souvenir kunnen zijn dat ze heeft gekocht.” Hier onderbrak Chau.

“Baas, er is hier een winkel naast het restaurant. Ik zag dat ze van alles verkopen, ook souvenirs. Misschien kunnen we daar even rondkijken en met de winkelbediende praten.”

“Uitstekende opmerking SR”. De Bruin ging weer verder.

“We zullen dat samen doen na de briefing en nadat we met de dokter en met Harry van het forensisch team hebben gesproken. Susan, Peter, Jim, neem wat agenten mee om te helpen en begin rond te vragen. Begin met personeel van het restaurant, de receptie en de Spa, maar blijf op de vlakte totdat we meer weten. Jack, SR, jullie gaan met mij mee.

Laten we gaan mensen, oh, uh, ik wil dat deze moordenaar eerder dan snel wordt gevangengenomen want het is mijn vakantie en ik zou het op prijs stellen als er nog een paar dagen overblijven om te genieten, met mijn verloofde, en vrienden.”

De Bruin, Jack en Chau bereikten de plaats delict weer, net toen de dokter zijn onderzoek had beëindigd. De Bruin stelde meteen de vraag.

"En doc, wat kun je ons vertellen?" De dokter keek een beetje geïrriteerd en de reden daarvoor was wat hij te zeggen had.

“Nou De Bruin, dit is zelfs een zwaardere misdaad dan hoe het er op het eerste gezicht uitzag en ik ben er zeker van dat het verhaal erachter groter is dan jullie eerder hadden kunnen denken. Degene die haar hier heeft achtergelaten, heeft ervoor gezorgd dat we haar niet gemakkelijk kunnen identificeren, tenminste als we niemand kunnen vinden die haar kent. Er is geen enkele identificatie te vinden op haar lichaam, en nu komen de vreselijke details. Ze heeft geen tand meer in haar mond, ze zijn allemaal uitgetrokken. Ook zijn haar vingertoppen behandeld met een soort zuur om vingerafdrukken onmogelijk te maken. We mogen hopen dat ze in één van onze politiestructuren zit, zodat we haar kunnen identificeren aan de hand van DNA-uitslagen, anders gaat het even duren.” De Bruin onderbrak hem.

“Wauw, dat is nieuw voor ons. We moeten dus heel inventief zijn.” Met deze woorden was het Chau die opnieuw een opmerking had.

“Baas, daar heb ik een idee over. Ik heb de aansteker die je bij het lichaam vond aan Harry gegeven. Als we geluk hebben zit er een vingerafdruk van het slachtoffer op. Dat zou sneller te identificeren zijn.”

“Alweer een geweldige opmerking SR. We zullen zien wat eruit voortkomt.” De Bruin keerde terug naar de dokter.

"Begrijp ik het goed? Denk je dat het lichaam hier is geplaatst en dat de daadwerkelijke moord ergens anders heeft plaatsgevonden?"

De dokter was snel en resoluut met zijn antwoord.

"Ja De Bruin, dat weet ik zeker, anders hadden we door de behandeling van tanden en vingers meer bloed en andere sporen gevonden. Het is ook vermeldenswaardig dat de dame niet meer dan zes tot acht uur geleden stierf. Om preciezer te zijn moet je wachten tot na mijn autopsie. Iets anders. Er zit een diepe kras achter in haar nek en nu komt het. Deze nepnagel vond ik in de kraag van haar shirt, welke mij niet van het slachtoffer lijkt te zijn. Ik heb hem al in een zak gedaan en aan Harry gegeven. Het is niet aan mij om conclusies te trekken, maar als ik jou was zou ik de mogelijkheid open houden voor een sterke vrouwelijke moordenaar. Dit is, als blijkt dat de nagel daadwerkelijk niet van het slachtoffer is. Dat kunnen we uitzoeken door het DNA, wat we zeker op de nagel zullen vinden, te vergelijken met het DNA van het slachtoffer. Ik denk dat dat genoeg zou moeten zijn om aan te werken, totdat je mijn eindrapport krijgt." De Bruin was tevreden met de bevindingen van de dokter.

"Dat is inderdaad nuttige informatie Paulus. Bedankt, we hebben in ieder geval een paar aanwijzingen. Ik hoor van je na de autopsie. Neem contact met ons op via onze mobiele nummers." Toen zag hij Harry, de leider van het forensisch team en het lab, aankomen, gevolgd door Jack die al op hem af was gelopen toen De Bruin met de dokter aan het praten was. Harry begon te praten op het moment dat De Bruin naar hem keek.

"De Bruin, ik denk dat we hier een niet zo eenvoudig geval hebben. Er zijn geen sporen op het slachtoffer te vinden, behalve wat de dokter je heeft verteld en gegeven. Hij heeft me daarover geïnformeerd voordat we ons eigen onderzoek startten.



Ook geen sporen rond het slachtoffer, behalve de aansteker die je had gevonden en die je via de SR aan mij had doorgegeven. Die nagel, trouwens, die Paulus mij gegeven heeft, dat zal niet zo makkelijk zijn om daar DNA op te vinden, vanwege de soort lijm die normaal gesproken wordt gebruikt voor die dingen. Maar we zullen natuurlijk een poging wagen. We zullen alles naar het lab nemen voor verder onderzoek.

Maar nu terug naar wat ik eerder zei, over het feit dat ik geen sporen rond het lichaam van het slachtoffer heb gevonden. Dat is echt een puzzel voor ons, wetende dat ons slachtoffer hier niet is vermoord. Er is veel zand rond de plaats delict, maar helemaal geen spoor. Het lijkt bijna alsof ze van bovenaf is gedumpt, maar zelfs dat zou sporen hebben achtergelaten. Dus deze puzzel is voor jou en je team. Wij gaan nu terug naar het lab en ik zal je zo snel mogelijk informeren over de uitslag.” De Bruin dacht na, knikte alleen maar en Harry en zijn team vertrokken. De Bruin keek toen naar Jack en Chau, terwijl ze ook zagen dat het lichaam werd verwijderd voor transport naar het medisch lab.

“Nou, Jack, SR, wat hebben we hier? Niet echt eenvoudig, vinden jullie niet? ” Het was Chau die als eerste reageerde.

“Baas, is het oké als ik nu een beetje rondloop en misschien met wat mensen praat? Ik heb een paar ideeën en zou graag proberen om wat aanknopingspunten te vinden.” De Bruin reageerde met een glimlach.

“SR, daar heb ik geen enkel probleem mee. Laat ons alsjeblieft om twee uur afspreken in onze nieuwe briefingruimte. Ik zal een agent iedereen laten informeren.” Met deze woorden had Chau nog iets anders.

“Wat betreft de communicatie, baas. Aangezien we niet met alle faciliteiten en mensen op ons bureau zijn. Zou het een idee zijn om permanent een agent in de briefingruimte te plaatsen? Hij kan dienst doen als baliemedewerker, zoals op het bureau, en centraal aanspreekpunt te zijn.

Van de briefingruimte eigenlijk een commandopost maken, een volwaardige dependance van het bureau?" De Bruins' glimlach werd groter.

"Weer slim bedacht SR. Ik zal dat meteen regelen. Ik heb een extra telefoon bij me, en geef die aan onze nieuwe plaatselijke baliemedewerker om dat ons centrale nummer te maken en ik kan beter eerst weer even bellen met onze immer zo vriendelijke commissaris. Hij was in mijn eerdere telefoontje naar hem eigenlijk best vriendelijk, en stond er zelfs op dat wij deze zaak zelf ter hand zouden nemen, wat hij daarna ook direct geregeld lijkt te hebben met het hogere echelon.

Jack, zoek de manager van het resort en vraag hem om ons te ontmoeten in de commandopost, om drie uur. Je gaat dan terug naar de post, en na mijn telefoontje kom ik daar bij je. Wacht alsjeblieft op mij." Chau glimlachte en ging net als Jack op weg. De Bruin ging ook zijn dingen doen.

## 2.

**C***hou's eerste doel was de winkel. Toen ze binnenkwam merkte ze meteen dat het misdrijf al algemeen bekend was geworden.*

Een paar mensen stonden bij elkaar en hadden het duidelijk over de moord. Chau liep gewoon rond, dichtbij genoeg om te horen wat ze zeiden en keek tegelijkertijd naar de souvenirs en andere zaken die in de winkel werden verkocht. De gesprekken leken alleen maar gissingen en roddels te bevatten, maar toen viel Chau's oog op iets interessants. Ze zag dezelfde aansteker als degene die ze bij het lichaam hadden gevonden. Maar de aansteker zat in een doos, samen met een sigarettenhouder van hetzelfde ontwerp. Chau pakte er één en liep regelrecht naar de winkelbediende, die in een hoek van de winkel de mensen binnen in de gaten hield. Chau sprak haar aan.

“Goedemorgen. Ik ben Speciaal Rechercheur Chau, van de politie in Voorburg. Wij onderzoeken de zaak die vanmorgen heeft plaatsgevonden aan het meer. Mag ik je enkele vragen stellen?” De vrouw knikte bevestigend. “Allereerst zou ik je willen vragen, met hoeveel mensen werken jullie in deze winkel?” De jonge vrouw stelde zich eerst beleefd voor en begon toen te antwoorden.

“Ik ben Sandy. We zijn met zijn drieën. Voor deze winkel werken we op afwisselende dagen. De andere dagen van onze werkweek werken we in de Spa. De winkel is alleen open van tien tot zes uur, elke dag, en er is maar één van ons aanwezig in elke dienst, aangezien dit geen drukke winkel is.” Chau ging verder.

“Ok Sandy, dank je.” Toen liet ze het doosje met de aansteker aan de vrouw zien.

"Deze geschenkdoo's met aansteker en sigarettenhouder. Kan jij zien hoeveel hiervan zijn verkocht, en is er zelfs een manier om erachter te komen aan wie ze werden verkocht?" Sandy had meteen een antwoord.

"Nou dat is een nieuw product, kwam vorige week net binnen dus er zijn er waarschijnlijk nog niet veel van verkocht, ook omdat het best een duur product is zoals je kunt zien. Een ogenblik, ik zal het register controleren." Het duurde maar een paar minuten voordat Sandy terugkwam.

"Misschien heb je geluk, we hebben maar één doos verkocht en die is met creditcard betaald. De naam op de creditcard is Laura Dent, en nu herinner ik het me ineens weer. Ze werkt in de spa, als masseuse en ze vertelde me dat ze het voor haar vriend had gekocht. Ik kan je niet vertellen wie haar vriend is. Ik weet het niet." Chau was ongelooflijk blij met deze informatie en vroeg de winkelbediende om een doos achter de toonbank te houden. Nadat ze het creditcardformulier van de winkelbediende had aangenomen en haar vriendelijk had bedankt, ging ze weg om De Bruin te zien. Ze ging meteen naar de commandopost, zoals ze de nieuwe ruimte had genoemd.

Bij het binnenkomen van de kamer zag Chau een bekend tafereel, alleen op een andere locatie. De Bruin, Susan, Jack en Peter zaten aan een tafel in de uiterste linkerhoek van de kamer, met voor hen koffie, thee en snacks.

"SR." begon De Bruin. "Kom, ga zitten, maar pak eerst je koffie en alle snacks die je lekker vindt. Dit is wat we op korte termijn konden regelen maar ik gaf de chef van onze kantine op het bureau de opdracht hierheen te komen met een assistent, om er zeker van te zijn dat we te eten krijgen wanneer dat nodig is." Iedereen glimlachte en Chau ging zitten en keek De Bruin recht aan, alsof ze toestemming vroeg om te praten. De Bruin merkte het op en begreep het. "Kom op SR, ik zie dat iets je bezig houdt. Kom op, spuug het uit of misschien beter, wat heb je ontdekt? "

Dat was inderdaad de vraag waar Chau op wachtte en ze begon iedereen meteen te vertellen over haar bezoek aan de winkel en wat ze had ontdekt. Ze gaf de creditkaart bon aan De Bruin en wachtte op zijn reactie, die onmiddellijk volgde.

“SR, dat is weer geweldige informatie. Dus de eerste om nu mee te praten is die Laura Dent. We zullen die geschenkdoo's bij de winkel ophalen om mee te nemen als referentie. Toen ging De Bruin's telefoon en nam hij op. De anderen konden het horen vanwege zijn antwoorden, het was de dokter. Een paar minuten later beëindigde De Bruin het gesprek en bracht iedereen op de hoogte.

“Zoals jullie natuurlijk al hebben opgemerkt was dit de dokter die me vertelde dat hij geen nieuwe feiten te melden had, behalve het tijdstip van overlijden. Omdat het weer de laatste dagen stabiel was, kon hij een bijna exact tijdstip van overlijden aangeven. Hij is er zeker van dat de moord vandaag heeft plaatsgevonden, vroeg in de ochtend, tussen zes en acht uur. Deze wetenschap kunnen we dus goed gebruiken bij het controleren van alibi's. Na onze koffie brengen Jack, SR Chau en ik een bezoek aan de Spa. Susan, Jim, Peter? Is er iets voortgekomen uit jullie vragen aan de mensen in het resort?” Het was Susan die het woord nam.

“Nou baas. Dit is een beetje vreemd, maar ik zal deze vraag met een dikke nee moeten beantwoorden. Er kwam helemaal niets uit, maar we waren nog niet in de Spa.” Toen had Jack iets te zeggen.

“Er is misschien nog een ding om te noemen. Toen ik de manager zocht, ging ik naar de receptie om te vragen waar ik hem kon vinden. De receptioniste vertelde me dat hij niet in het resort was. Ze had hem vanmorgen rond elf uur zien vertrekken en ze wist niet waar hij heen ging. Ze vertelde me dat dit geen normaal gedrag was, want normaal als hij het resort verliet tijdens werktijd, informeerde hij de receptie altijd over waar hij was of naartoe ging.” De Bruin reageerde daarop.

“Oké Susan. Zoek uit waar deze man woont, hoe en met wie.

Zoek uit in wat voor auto hij rijdt en probeer hem te lokaliseren. Wanneer je de antwoorden hebt, laat het ons weten, en we zullen met hem in gesprek gaan. Jack, SR, jullie gaan met mij mee. Wij gaan de Spa bezoeken, helaas niet voor een behandeling. De rest gaat door met ondervragen van mensen op het resort. Maar drink en eet eerst jullie versnaperingen. SR, heb je contact gehad met je familie of Sophie?"

"Ja baas. Ik belde mijn vader net voor ik hier kwam. Ze zijn prima en genieten van het verblijf. Ze zijn nu waarschijnlijk in de Spa, en krijgen een behandeling." Iedereen glimlachte en De Bruin stond op uit zijn stoel en liet daarmee ook de anderen weer in beweging komen.

En toen was er het paradijs! Het moment dat ze de Spa binnenliepen hielden De Bruin, Jack en Chau allemaal even hun pas in, om al het moois dat ze zagen te observeren en in zich op te nemen. Ze kwamen binnen in een grote en hoge lounge met palmbomen aan de zijkanten, een enorme licht eiken balie in het midden, en aan de achterkant van de lounge een brede, luxueuze licht eiken trap, die naar een balkon op de eerste verdieping leidde. Aan beide uiteinden van het balkon, rechts en links, stond een versierde kerstboom met maar één kleur, goud. Jack reageerde als eerste.

"Wauw, is dit echt? Wat een luxe. En daarboven, op de eerste verdieping, daar is het waarschijnlijk zo mogelijk nog verbazingwekkender. Is er echt geen mogelijkheid voor ons om een behandeling te ondergaan? Misschien baas, geeft het ons gewoon de energie die we nodig hebben." De Bruin en Chau glimlachten allebei, maar het antwoord voldeed niet aan Jacks wensen.

"Nou, de SR en ik hadden hier nu van moeten genieten, maar er kwam een moord tussendoor. Dus ik zou graag willen dat je je concentreert en ons helpt die moord zo snel mogelijk op te lossen, zodat wij nog wat tijd over hebben van onze geplande vakantie, om van deze geweldige faciliteiten te genieten." Jack bond in.

“Je hebt gelijk De Bruin. Dit is echt heel jammer voor jullie allemaal. Laten we het doen, en ervoor zorgen dat er wat tijd voor jullie overblijft.” Ze liepen naar de balie waar ze werden verwelkomd door een mooie, lange, exotisch geklede dame. Ze liet meteen merken dat ze wist wie ze waren, dus iets zorgde ervoor dat informatie snel door het resort ging. De Bruin merkte in gedachten op om daar later wat aandacht aan te besteden.

“Goedemiddag rechercheurs, mijn naam is Laura. Hoe kan ik u helpen?” Bij het horen van haar naam keken de rechercheurs elkaar even aan, waarna De Bruin er direct gebruik van maakte.

“Nou mevrouw Dent. Ik denk dat dat uw achternaam is? U bent precies de persoon met wie wij wilden praten. Kan iemand u vervangen, terwijl we daar in de hoek gaan zitten?” De Bruin wees naar een hoek waar een grote bank stond, en twee comfortabele stoelen met een lage salontafel ertussen. Hij zag de vrouw haar wenkbrauwen optrekken toen hij haar achternaam noemde, maar ze nam de telefoon en belde om vervanging. De rechercheurs namen al plaats op de bank in de hoek, en na een paar minuten ging Laura Dent in één van de stoelen voor hen zitten. Voordat De Bruin kon beginnen, stelde Chau een vraag.

“Baas, vind je het goed als ik even een beetje rondkijk? Ik denk dat ik weet wat je juffrouw Dent gaat vragen, en je kunt me later altijd op de hoogte brengen. Op deze manier kunnen we misschien wat tijd besparen. We hebben nog maar een uur voordat we onze geplande briefing hebben.” De Bruin keek haar aan met een bijna dankbare blik op zijn gezicht.

“Geweldig SR. Ga, en doe wat je denkt dat nuttig is. Oh, en als je Sophie of je familie ziet, groet ze dan en vertel ze dat we vanavond zeker samen gaan eten. Zeg hen dat ik iets zal regelen voor ongeveer half acht. Ik sta niet toe dat deze moord alles verpest.” Chau glimlachte en vertrok en De Bruin wendde zich tot de dame voor hem.